

РЕШЕНИЕ

№ 42427

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **10901** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/.

Образувано е по жалба, подадена от „ЕЛДОРАДО СИЕ“ ООД, срещу Решение № 000030-7258/ 1. 09. 2025 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на оспорващото дружество за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в размер на 65 000 лева.

В жалбата се сочат подробни аргументи за неоснователност на административния, акт, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание оспорващото дружество се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорваното решение.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, в писмен отговор оспорва основателността на жалбата и моли за нейното отхвърляне.

Административен съд – София град, след като се запозна със становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 000030-772/ 23. 01. 2024 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите е издаден лиценз на „ЕЛДОРАДО СИЕ“ ООД за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години, в игрална зала с адрес [населено място], [улица], ет. 1 със срок на лиценза 7. 02. 2029 г.

Дружеството е декларирало и внесло еднократна държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 75 000 лева.

С Решение № 000030-10275/ 24. 09. 2024 г. на изпълнителния директор на НАП, влязло в сила на

9. 10. 2024 г., лицензът е предсрочно прекратен.

Със заявление вх. № 55-30-8627/ 22. 05. 2025 г. дружеството е поискало да му бъде възстановена държавната такса в размер на 65 000 лева за период от 1. 10. 2024 г. до 31. 01. 2029 г. - за остатъка от 52 месеца след прекратяване на лиценза по 1250 лв. на месец, тъй като се явява недължимо платена, поради предсрочното прекратяване на лиценза.

Предвид това е издадено оспорваното в настоящото производство Решение № 000030-7258/ 1. 09. 2025 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на „ЕЛДОРАДО СИЕ“ ООД за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в размер на 65 000 лева.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е насочена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 28 от ЗХ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, поради следните аргументи:

Решение № 000030-7258/ 1. 09. 2025 г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му. В чл. 16 от ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл. 17, ал. 1. Съгласно т. 16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности /освен установените в т. 1 – т. 15/, предвидени в нормативен акт. Нормата на чл. 7, ал. 1 от Закона за държавните такси /ЗДТ/ определя, че контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Оспорваният административен акт е постановен в противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет /МС/ по предложение на министъра на финансите. В ал. 6 на чл. 30 от ЗХ /приложимата редакция ДВ, бр.108/2023 г., в сила от 01. 01. 2024 г./ изрично е предвидено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150000

лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150000 лева когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Според настоящия съдебен състав, с прекратяването на лиценза за игри с игрални автомати, отпада занапред и основаниято, на което се дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Този извод се обуславя от изричния текст на разпоредбата, съгласно който таксата се дължи „за поддържане на лиценз“. Следователно, задължението за заплащането на таксата е във връзка с активен лиценз и единствено за времето, в което същият действа.

Таксата по чл. 30, ал. 6 е предвидена за поддържане на лиценза за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Следователно основание за дължимостта ѝ е наличие на действащ лиценз. В случай, че лицензът бъде предсрочно прекратен на някое от основанията посочени в чл. 35, ал. 1, т. 3 – т. 5, отпада и основаниято за плащане на таксата за периода, в който субектът няма право и няма да извършва дейността, за която е издаден лицензът и съответно за изпълнителния директор на НАП като орган, осъществяващ държавния надзор в областта на хазарта, отпада задължението за изпълнение на дейностите по поддържане на лиценза. Аргумент за този извод може да се изведе и от нормата на § 22, ал. 1 от ПЗР ЗДБ-2024 г. /отм./, която изрично обвързва размера на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ с оставащия срок на действие на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати, издадени преди 01. 01. 2024 г.

При това незаконосъобразен е изводът на административния орган, обоснован в мотивите на оспорвания акт, че след заплащане на дължимата държавна такса за поддържане на лиценза, организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия срок на издадения лиценз. Напротив, с прекратяване на лиценза с нарочен акт по чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ, се отнема и правото на организатора на хазартни игри да осъществява дейността и съответно отпада задължението на изпълнителния директор на НАП да извършва дейностите по поддържане на лиценза, за които се дължи заплащането на еднократна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

В противоречие с нормата на чл. 4б от Закона за нормативните актове /ЗНА/ е и аргументът на административния орган за приложимост по аналогия на разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, която изрично предвижда, че платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Такова изключение за таксите по чл. 30, ал. 6 от ЗХ няма, от което е видна и волята на законодателя, че за разлика от таксите по чл. 30, ал. 2 от ЗХ, дължимостта на таксите за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати е само, докато лицензът е активен.

Нормата на чл. 30, ал. 2 въвежда изключение от общото правило и посочва изрично и изчерпателно основанията, при които платените държавни такси са невъзстановими. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи, също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХ, законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респективно прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл. 30, ал. 2 от ЗХ не подлежат на възстановяване само държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не тези за поддържане на прекратени лицензи.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че след прекратяване на лиценза на

жалбоподателя с Решение № 000030-10275/ 24. 09. 2024 г. на изпълнителния директор на НАП, влязло в сила на 9. 10. 2024 г., таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 65 000 лева за остатъка от 5-годишния срок, е недължимо платена и следва да бъде възстановена на жалбоподателя, на основание чл. 46 от ЗДТ.

Като е достигнал до обратния извод, ответникът е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката – да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на оспорващото дружество се дължат разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Същото е определено в размер под минимума по чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба №1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа. Поради това ответникът следва да бъде осъден да заплати на „ЕЛДОРАДО СИЕ“ ООД направените по делото разноски в общ размер на 2700 /две хиляди и седемстотин/ лева, от които 50 /петдесет/ лева държавна такса и 2650 /две хиляди шестстотин и петдесет/ лева – заплатено адвокатско възнаграждение.

По посочените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София град, Второ отделение, 53 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 000030-7258/ 1. 09. 2025 г., издадено от изпълнителния директор на НАП.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по искане с вх. № 55-30-8627/22. 05. 2025 г. на „ЕЛДОРАДО СИЕ“ ООД, съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ЕЛДОРАДО СИЕ“ ООД направените по делото разноски в общ размер на 2700 /две хиляди и седемстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

Съдия: